

PASAŽÉŘI

John Marrs

Od autora
bestsellerů

Spřízněné duše
a Když jsi odešel.

Osm potenciálních obětí.
Kdo přežije?

ROZHODNĚTE SAMI!

Pasažéri

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

John Marrs
Pasažéri – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PASAŽÉŘI

John Marrs

Od autora
bestsellerů

Spřízněné duše
a Když jsi odešel

Osm potenciálních obětí.
Kdo přežije?

ROZHODNĚTE SAMI!

John Marrs

PASAŽÉŘI

Překlad Markéta Polochová

John Marrs je bývalý novinář z anglického Northamptonshiru, který se pětadvacet let živil psaním rozhovorů s celebritami ze světa televize, filmu a hudby, které vycházely ve světových novinách a časopisech. Psal pro různé magazíny, například *The Guardian's Guide a Guardian Online*; *OK! Magazine*; *Total Film*; *Empire*; *Q*; *GT*; *The Independent*; *Star*; *Reveal*; *Company*; *Daily Star a News of the World's Sunday Magazine*.

V nedávné době pověsil novinářinu na hřebík a rozhodl se plně věnovat literatuře. Jeho prvním autem, které měl v sedmnácti, byl třídvéřový Ford Escort s nálepkou Batmana na zadním skle. Tehdy mu ta nálepka připadala fakt cool.

Bridget Driscollové (1851–1896)

Prolog

UK News

Sněmovna lordů jednomyslně odhlasovala zapojení samostatných aut do provozu na britských silnicích v průběhu následujících pěti let. Úplný zákaz používání neautonomních vozidel se očekává do deseti let.

Část první

První kapitola

< Poznámky

1. Naprogramovat auto na cíl: Benova kancelář.
2. Při objednávání auta použít aplikaci Uber; uživatel „host“. Neudávat své pravé jméno.
3. Nechat se vyzvednout na parkovišti u Bena a jet do práce.
4. Dopoledne napsat Benovi.
5. Kolem poledne zavolat jeho šéfovi.

CLAIRE ARDENOVÁ

Když za sebou zavírala dveře, auto už stálo zaparkované před domem Claire Ardenové a čekalo na ni. Claire zůstala stát na verandě a znovu si po sobě přečetla poznámky, které si napsala do telefonu. Konečně uslyšela trojí pípnutí. Bezpečnostní systém se spustil. Rozhlédla se kolem sebe: předměstská výstavba, stejná jako na mnoha dalších místech Peterborough. Venku byl jediný soused – Sundraj z čísla dvacet sedm. Zrovna se pokoušel naložit tu svoji mladou a všetečnou čtyřčlennou rodinu do auta. Vypadal jako pastýř, který se snaží nahnat stádo do jednoho chumlu a přemístit ho z jedné pastviny na druhou. Když Claire uviděl, pouсмál se a roztržitě mávl. Odpověděla mu stejně.

Claire si vzpomněla na oslavu patnáctiletého výročí Sundraje a Siobhan, kterou ti dva uspořádali loni na jaře. Uspořádali grilovačku. Oslavy se tenkrát zúčastnili skoro všichni z ulice. Sundraj nelenil a opilecky se na ni dole v koupelně lepil. Přitom jí navrhoval, že kdyby někdy s Benem zatoužili po třetím do party v posteli, nebude se bránit.

Claire jeho nabídku zdvořile odmítla a on okamžitě zpanikařil. Prosil ji, aby o tom neříkala Siobhan. Slíbila mu, že nic neřekne, a svůj slib dodržela. Nezmínila se o tom ani před Benem. Klidně by se vsadila, že každý tady v ulici má aspoň jedno tajemství, které skrývá před světem, a ona nebyla výjimkou. Právě naopak.

Sundraj vyjel ze slepé ulice. Claire se několikrát zhluboka nadechla, aby se trochu uklidnila, a nejistě se zadívala na vlastní dopravní prostředek. Budou to teprve tři týdny, kdy jim Ben auto pořídil, a ona si jen s obtížemi zvykala na to nezměrné množství nových funkcí. Největší rozdíl mezi starým a novým vozem byl, že tomuhle scházely volant, pedály i ruční řazení. Auto bylo samořiditelné – a to ji děsilo.

Když vůz poprvé přijel k nim před dům a zaparkoval se na jejich příjezdové cestě, sledovali ho s úžasem. Ben okamžitě vycítil Claiřiny pochybnosti a nechtěl a ujistil ji, že tohle auto dokáže ovládat úplně každý, dokonce i ona, a že je „odolné vůči hlupákům“. A zatímco Ben v aplikaci nastavoval jejich osobní údaje, střelila po něm Claire významným pohledem a praštila ho do ruky. Okamžitě ji začal ujišťovat, že tím hlupákem samozřejmě nemyslel ji.

„Ráda mám nad věcmi kontrolu,“ vysvětlovala mu při zkušební jízdě. Měli namířeno k lékaři. Když auto hodilo blinkr a samo od sebe odbočilo, křečovitě se chytila sedadla.

„To proto, že jsi kontrolou úplně posedlá,“ odvětil Ben. „Musíš se naučit důvěřovat i věcem, které prostě ovládat nemůžeš. A kromě toho: pojištění je za pusu a my musíme začít trochu šetřit, nebo ne?“

Claire nejistě přikývla. Její muž je posedlý detaily, a tak strávil značné množství času hledáním ideálního vozu, který jim v jejich stávající situaci bude nejlépe vyhovovat. A ona byla nakonec ráda, když se jí po několika pekelných měsících vrátil její starý dobrý Ben. Dokonce se jí pokusil zapojit do procesu a navrhl jí, aby vybrala barvu karoserie a potahy sedadel. Nařkla ho z toho, že je misogyn, protože se tváří, jako by koupě auta byla výhradně „mužskou záležitostí“ a jediné, čemu by snad mohla rozumět i ona, byla estetická stránka věci. Claire se přistihla, že po Benovi poslední dobou vyjíždí dost často. Nikdy to nebyla jeho chyba a ona toho vždycky okamžitě litovala, a přesto jí nic nebránilo, aby se to za chvíli opakovalo znovu. Claire dostávala strach, že popuzení, které vůči němu pociťovala, vypluje co nevidět na povrch.

Claire se obrátila ke kufru, když vtom ucítila tupé kopnutí do ledviny, a to ji vytrhlo z úvah. „Dobré ráno,“ zašeptala a pohladila si vypouklé, zakulacené břicho. Dnes ráno o sobě dal malý Tate vědět poprvé. Tuhle přezdívkou mu dali, když jim porodní asistentka oznámila, že děťátko váží asi půl kila – úplně stejně jako balení cukru Tate & Lyle. Jenomže to, co začalo jako vtip, už tomu prckovi zůstalo a oni začali vážně uvažovat, jestli se to malé nakonec opravdu nebudou jmenovat Tate.

Pokud půjde všechno podle plánu, Claire se za dva měsíce stane matkou. Tate je jejich první. Doktor Barraclough ji varoval, že vzhledem k jejímu vysokému tlaku je klíčové, aby se pokud možno nestresovala. Což se líp řekne, než dělá. A během několika posledních hodin to bylo zhora nemožné.

„To zvládneš,“ říkala si nahlas a otevřela dveře vozu. Kabelku položila na sedadlo spolujezdce a sehnula se, aby se mohla nasoukat dovnitř. Břichem napřed. Claire se zakulatila mnohem dřív a znatelněji než všechny její kamarádky, které kdy čekaly dítě. Někdy se jí zdálo, že snad v břicho nosí slůně. Jako by se její tělo dostávalo do neustálého sporu samo se sebou, a zatímco některé části byly povislé až hrůza, jiné se napínaly k prasknutí.

Claire stiskla tlačítko pro zavření dveří a otočila se čelem k očnímu skeneru. Bleskurychle si prohlédla, jak vypadá, a zjistila, že kolem modrých očí má růžovobílé skvrnky a tmavé kruhy se jí nepodařilo skrýt ani pod vrstvou make-upu. Navíc si nevyfoukala ofinu, takže jí zplihle visela na čele a spadala až k očím.

Jakmile skener potvrdil, že Claire je registrovaný Pasažér, elektrický motor se neslyšně zažehl a centrální ovládací panel na palubní desce i operační systém se rozsvítily a zářily modrobílým světlem. „Benova práce,“ okomentovala Claire. Na displeji se objevila trojrozměrná mapa, na níž byla vyznačená trasa od jejich domu až k Benově kanceláři, která se nacházela několik kilometrů za městem.

Auto se dalo do pohybu a z reproduktorů se bez varování rozezněly rockové balady z devadesátých let. Nahlas. Claire poskočila leknutím. Nenáviděla Benovu slabost pro líbivou muziku i hlasitost, s níž tyhle písně vyřvával do světa. Jenomže sama musí teprve přijít na to, jak vypnout přednastavený playlist a nahrát si do systému vlastní seznam písní. A když se ozvaly první hlučné akordy Benovy oblíbené písničky od kapely Arctic Monkeys, neudržela slzy. Ben znal z paměti všechna slova.

„Proč jsi mi to musel udělat?“ vzlykala Claire. „A proč teď?“
Hřbetem ruky si otřela oči i tváře, vypnula hudbu.

Nervózně seděla ve vzniklém tichu a auto tiše pokračovalo v cestě. Ještě jednou si přečetla seznam úkolů. Musí toho za jedno dopoledne tolik stihnout. Neustále si opakovala, že k tomu má dobrý důvod: všechno, co dělá, dělá pro Tatea. A přestože už se nemohla dočkat, až ho uvidí, část jejího já by byla nejraději, kdyby zůstal navěky v bezpečí u ní v břiše, kde by ho mohla dál chránit před všemi krutostmi světa.

Vyhlédla ven zrovna ve chvíli, kdy auto nečekaně zabočilo doprava, ačkoli mělo zahnout vlevo, a vydalo se přesně opačným směrem, než jakým byla Benova kancelář na předměstí Peterborough. Claire se zahleděla na mapu na displeji. Určitě zadala trasu správně. Pak si vzpomněla, jak jí Ben říkal, že vůz se někdy dozví o zácpě nebo objížďce, která mu stojí v cestě, a samovolně trasu přeprogramuje. Doufala, že tahle komplikace cestu moc neprodlouží. Čím dřív se odsud dostane, tím líp.

Ovládací panel zničehonic zhasl. Claire zaváhala, potom na panel poklepala, začala nazdařbůh mačkat nejrůznější tlačítka a snažila se ho resetovat. Žádná reakce.

„Do háje,“ zamumlala. Zrovna dneska se jí vážně nehodí, aby zůstala někde trčet v porouchaném autě. Vůz znovu zvolil odlišnou trasu: sjel ze sjezdu na dvouproudou silnici a pokračoval dál směrem, kterým se ještě víc vzdalovala od cíle.

Claire začínala být maličko nesvá. „Co se děje?“ říkala si a proklínala Bena, který ji přemluvil, aby nasedla do auta, nad jehož řízením nemá vůbec žádnou kontrolu.

S vírou, že se něco změní, pomačkala spoustu dalších tlačítek. Doufala, že se auto umoudří a že se jí ho podaří přesvědčit, aby se otočilo a vydalo ke svému cíli.

„Alternativní cíl naprogramován,“ ozval se jemný ženský hlas, který Claire identifikovala jako operační systém vozidla. „Přepočítávám vzdálenost. Dvě a půl hodiny do cíle.“

„Cože?“ vyjekla Claire. „To ne! Kam to jedeme?“

Když auto zastavilo na křižovatce, chopila se Claire šance. Teď se dostane ven.

Co nejrychleji si rozeplula pás a stiskla tlačítko pro otevírání dveří. Jakmile bude venku z vozu, trochu se sebere a něco vymyslí. Bylo jí jasné, že ať už se rozhodne pro jakékoli náhradní řešení, nesmí vůz nechat bez dozoru. Za žádných okolností. Jenomže dveře zůstaly zavřené. Znovu a znovu do nich co nejsilněji tlačila, ale ani se nehnuły. Další kopanec do břicha. Tate se znovu přihlásil.

„To bude dobré, neboj. Bude to dobré,“ opakovala a snažila se je oba přesvědčit, že dokáže najít cestu ven.

Otočila se k vozu, který stál na křižovatce hned vedle jejího, a máváním se pokusila upoutat řidičovu pozornost. Jenomže ten měl na displeji puštěný film. Claire máchala rukama čím dál hysteričtěji, až se jí konečně podařilo upoutat mužovu pozornost. Otočil se k ní, jenomže přesně v tom okamžiku se skla změnila z normálních na tónovanou. Vůz nastavil režim soukromí, takže její zoufalství už nikdo neuvidí.

Když jí došlo, co se děje, zpanikařila: její auto ovládá někdo jiný.

„Dobré ráno, Claire,“ ozval se z reproduktorů mužský hlas.

Claire zaječela. Hlas mluvil klidně a uvolněně, téměř přátelsky, ale ona o jeho slova nestála. „Asi už jste si všimla, že vůz, jímž cestujete, nemáte nadále pod kontrolou,“ mluvil ten hlas dál. „Od této chvíle směr vaší jízdy určuji já.“

„Kdo jste?“ zeptala se Claire. „A co chcete?“

„Nic z toho není v tuto chvíli podstatné,“ odpověděl hlas. „Jediné, co potřebujete vědět, je toto: za dvě a půl hodiny už budete s největší pravděpodobností po smrti.“

Druhá kapitola

 Route Master 2000

Číslo domu:	neznámé
Jméno ulice:	neznámé
Poštovní směrovací číslo:	neznámé
Doplňující údaje:	56,0006 s. š, 3,3884 z. d.

JUDE HARRISON

Jude Harrison upírá pohled na kabel, který se táhne od zdi až do mřížky chladiče v jeho autě.

Vlastně neví, jak dlouho tady sedí a pozoruje ho. Ani netuší, proč upoutal jeho pozornost. Uvědomí si, že ztratil pojem o čase, a podívá se na hodiny na palubní desce. Měl by co nevidět vyrazit, aby ne-nabral zpoždění. Pohledem zalétne k ukazateli nabití baterie – zbývá deset minut, než dosáhne sta procent. Vzdálenost, kterou potřebuje urazit, plné nabití nevyžaduje, ale pokud nemá alespoň tři čtvrtiny potřebné šťávy, je z toho pokaždé celý nespůj.

Většina ostatních vozů na parkovišti u supermarketu se nabíjela mnohem chytřeji než ten jeho: auta využívala dobíjecí panely umístěné v asfaltu na křižovatkách, kruhových objezdech, parkovištích, nebo dokonce na příjezdech k fast-foodům se službou take-away. Zkrátka a dobře: dobíjela se po cestě. Jenomže Jude si tohle

samořiditelné auto pořídil hned na začátku téhle Silniční revoluce, jak ji avizovala vláda. A přes noc se z běžného řidiče stal Pasažér – jinými slovy člověk, jehož vůz nenabízел možnost ručního řízení vozidla. Auto dělalo všechna rozhodnutí samo. Ve srovnání s mnoha alternativními verzemi, které se od té doby dostaly na trh, byl jeho model zastaralý a co nevidět přestane automaticky stahovat novější verze operačního systému, což ho přinutí přejít na novější verzi. Dokonce mu nabídli pobídkovou odměnu, aby si mohl pořídít lepší a technicky vyspělejší model, ale odmítl. Nemělo smysl vrážet peníze do něčeho, co už nebude moc dlouho využívat.

Judeovi zakručelo v břiše. Žaludek hlásil, že by chtěl taky doplnit palivo, a Jude věděl, že aby dnešní ráno zvládl, musí se najíst a doplnit energii. Jenomže neměl na nic chuť, dokonce ani na čokoládové tyčinky, které vozil v boční kapse zavazadla položeného na zadním sedadle. Vystoupil z auta a zamířil do supermarketu, ale vydal se na toalety, a ne mezi regály s jídlem. Vyprázdnil střeva, opláchl obličej, umyl si ruce a osušil je pod sušákem, zabudovaným do zdi. Z kapsy vytáhl jednorázový kartáček na zuby. Jakmile si ho strčil do pusy a štětiny změkčily sliny, uvolnila se z nich zubní pasta a napěnila. Vyčistil si zuby.

V ostrém světle nad zrcadlem se mu leskla kůže na temeni a zdůrazňovala, jak znatelně mu zřídly vlasy na spáncích. Poslední dobou si je nechával stříhat nakrátko. Už se ustupující vlasy nesnažil skrývat. Vzpomínal si, jak je s bratrem otec varoval, že se mu kouty začaly dělat už po třicítce. A Jude se nenechal zahanbit. Jeho přátelé užívali nejrůznější pilulky, aby jim kštice zhoustla, ale on je odmítal, podobně jako další zázračné kosmetické přípravky. Dokonce si nenechal upravit ani ty dva spodní řezáky, které mu vyrostly nakřivo a překrývaly se. Proto se na okolí nikdy moc nezubil.

Od chvíle, kdy se naposledy oholil a tvář měl potom hladkou jako děcko, prožíval nejlepší část celého týdne. Navzdory únavě měl čirá bělma a jeho zelené oči měly barvu zralých letních jablek. Položil si ruce na tričko a přejel jimi přes žaludek a žebra. Palčivě si uvědomoval, o kolik minulý měsíc zhubnul. Přičítal to tlaku, stresu a všem nezbytným přípravám, díky nimž bude dnešek perfektní.

Podíval se na zápěstí, aby zkontroloval, kolik je hodin. Na vteřinu zapomněl, že hodinky už dávno nenosí. Střádaly informace o tepu, teplotě, metabolismu, tlaku a dalších hodnotách, o kterých nechtěl nic vědět. Nepotřeboval přístroj, aby mu připomínal, že je dlouhodobě pod větším tlakem, než je zdrávo.

Jude se vrátil k autu. Jakmile se baterie plně nabila, spokojeně vytáhl kabel, několikrát se zhluboka nadechl, nasedl zpátky do vozu a informoval systém ovládaný hlasem, kam si přeje jet.

Auto projíždělo silnicemi asi čtyřicetikilometrovou rychlostí a Jude si zase po čase uvědomil, jak rád kdysi řídil. Zkoušky v autoškolě složil v den svých sedmnáctých narozenin a v té době se mu zdálo, jako by právě dobyl svět. Řízení mu přinášelo svobodu, po níž tolik toužil. Kdykoli si zamlouval, mohl se sebrat a odjet z vesnice, ve které se narodil a vyrůstal. Už se nemusel spoléhat na nepravidelný linkový autobus, rodiče nebo staršího bratra, kteří ho dřív do světa vyváželi. Vlastně se mu moc nelíbilo, že dneska se Pasažérem mohlo stát i čtrnáctileté dítě a sedět samo v plně automatizovaném voze. Připadalo mu to jako podvod.

Jude pamatoval dobu, kdy se podobným silnicím v ranní špičce všichni vyhýbali obloukem. Auta se tenkrát v hustém provozu mačkala jedno na druhé a sotva se hnula. Zato teď vozidla hladce projížděla ulicemi a na dálku se domlouvala pomocí elektronického

komunikačního systému, díky němuž se jakékoli zácpy a zpoždění výrazně eliminovaly. A přestože měl Jude k autonomním vozům výhrady, musel uznat, že vlastnit takové auto mělo své výhody.

Většinu palubní desky vozu zabírala zvuková technika a obrovský monitor, na němž si mohl prohlédnout všechno od televizního programu přes e-maily a sociální sítě až po noviny nebo knihy. Skroloval dolů tak dlouho, až narazil na modrou složku nadepsanou „Rodinné dovolené“. Otevřel podsložku pojmenovanou „Řecko“. Objevilo se několik videí. Vybral si to s názvem „Restaurace“ a spustil přehrávání.

Obraz byl tak technicky dokonalý a krystalicky čistý, že měl Jude pocit, jako by se ocitl zpátky v podniku, odpočíval na terase, ležel na lehátku vedle Stephenie, na sobě měl teplý svetr a užíval si pohled na západ slunce a výhled do daleka. Kamera se pomalu pohybovala zleva doprava a přibližovala záliv i vzdálené, neobydlené ostrovy na horizontu. Těch několik mraků na nebi mělo modro-oranžový nádech a vrhlo na ostrovy dlouhé stíny.

„Vidíš ten člun v dáli?“ zeptala se Stephenie. „Támhle vzadu, vedle toho ostrůvku. Vyčuhuje jenom zád.“

„No jo, už ho vidím,“ odpověděl Jude nahlas do nahrávky.

„Jednoho dne bychom si měli koupit okružní plavbu na výletní lodi. Kolem světa,“ pokračovala Stephenie. „Tak bychom v důchodu mohli sledovat západ slunce ze všech kontinentů a nad všemi oceány. Co na to říkáš?“

„Zní to skvěle,“ odpověděl Jude. „Přímo dokonale.“ Až v posledních letech pochopil, že dokonalost neexistuje. Nelze jí dosáhnout.

Zavřel soubor i složku, několikrát klikl a snížil teplotu v autě. Jarní ráno bylo teplejší, než meteorologové předpovídali. Jenomže na displeji svěhlavě dál zůstávalo sedmadvacet stupňů.

„Voze,“ začal. Na rozdíl od většiny ostatních uživatelů svoje auto nepojmenoval. „Zapni klimatizaci.“

Ani teď se nic nedělo. Vozidlo obvykle vmžiku uposlechlo každý rozkaz, který dostalo, a jeho hlas byl naprogramovaný jako jediný, který ho smí ovládat. „Voze,“ zopakoval Jude netrpělivěji, „vykonej požadavek.“ Zase nic.

Jude proklel závadu softwaru a vyhrnul si rukávy u košile. Z postranní kapsy ve dveřích vytáhl bezdrátovou klávesnici, přihlásil se do systému a začal psát e-mail. Rozhodl se ho raději postaru natu-
kat, místo aby použil modernější způsoby, třeba diktování nebo vi-
deogram.

„Drazí,“ začal, „omlouvám se za neosobní tón tohoto e-mailu, ale...“

„Dobré ráno, Jude.“

„Do prdele!“ Jude leknutím nadskočil a klávesnice mu spadla pod sedadlo. Rozhlédl se kolem sebe, jako by čekal, že s ním ve voze sedí ještě jeden Pasažér.

„Jak se dnes máte?“ zeptal se hlas.

„Dobře... díky,“ odpověděl Jude. „Kdo jste a kde jste vzal moje číslo?“ Zkontroloval ikonku telefonu na displeji, ale nespvítila.

„Chci, abyste mě velice pozorně poslouchal, Jude,“ pokračoval hlas nevzrušeně. „Přibližně za dvě a půl hodiny zemřete.“

Jude několikrát zamrkal. „Co jste to řekl?“

„Cíl cesty, který jste naprogramoval do navigace, bude přesmě-
rován.“

Jude zalétl pohledem na palubní desku, kde se na displeji skuteč-
ně objevily nové souřadnice. „Co se to sakra děje?“ zeptal se. „Kdo
jste?“

„Už brzy se dozvíte víc, ale pro tuto chvíli se prosím pohodlně posadte a užívejte si tohle překrásné jarní ráno, protože s největší pravděpodobností bude vaším posledním.“

Skla v autě se samovolně změnila z průhledných na tónovaná, což znamenalo, že nikdo zvenčí nic neuvidí. Nikdo nezjistí, že se ocitl v pasti.

Třetí kapitola

Essex Herald
&
Post Online

Essex Herald & Post Online

Jedna z nepopulárnějších britských hereček se chystá v nemocnici v Essexu navštívit dětské pacienty bojující s rakovinou.

Sofia Bradburyová (78) navštíví nově otevřené křídlo Nemocnice princezny Charlotte, pro něž v průběhu tříleté kampaně pomohla vybrat několik milionů liber.

SOFIA BRADBURYOVÁ

„Řekni mi, kam že to jedu, protože já si to krucinál vůbec nepamatuju,“ štěkla Sofia Bradburyová.

„Už zase?“ reagoval Rupert popuzeně.

Jenomže ona neměla na poučování náladu. Protizánětlivé léky a prášky proti bolesti, které posnídala společně se sklenkou whisky, na její osteoartritidu v oblasti bederní páteře téměř neúčinkovaly. Navíc nepomáhalo ani to, že ji nějak zlobila naslouchátka a některým slovům vůbec nerozuměla.

„Do nemocnice. Už si vzpomínáš?“ pokračoval Rupert unaveně.

„Řekni mi, že aspoň sedíš v autě.“

„Ne, nasedla jsem na pitomou kosmickou loď. Kde jinde bych asi byla?“

„Posílám adresu do gépéesky.“

„Do čeho?“

„Kriste pane! Mapa na displeji.“

Sofia sledovala, jak se na displeji uprostřed palubní desky objevily souřadnice a vypočítaly trasu, kterou vůz bude muset urazit od jejího domu v Richmondu v Londýně. Křídlové dveře se automaticky zamkly a auto vyrazilo k cíli. Jediný zvuk, který k ní doléhal, bylo drcení šterku pod koly na příjezdové cestě.

„A proč tam jedu?“ zeptala se Sofia.

„To už jsem ti přece říkal ráno.“ Jako by slyšela, co si Rupert myslí. Předpokládala, že Rupert mluví na toho zženštilého kluka, který mu dělá asistenta. Rupert střídal stážisty až děsivě často, napadlo ji, přičemž všichni jako by si z oka vypadli: upnutá trička, obtáhnuté džíny a vychrtlé postavy.

„Ruperte, jsi můj agent a člověk pro styk s veřejností, takže když ti položím otázku, očekávám, že dostanu odpověď.“

„Pozdravit se s dětskými pacienty s rakovinou.“

„No jistě.“ Zatvářila se ustaraně a sraštila obočí. Tvář měla po návštěvě u dermatoložky minulý týden pořád příliš napjatou, takže kolem úst se jí nepohnul ani sval. „Tohle doufám nebude jedna z těch akcí, kde nikdo neví, kdo jsem...?“

„Ale jistěže ne.“

„Nech si to svoje ‚ale jistěže ne‘ od cesty. Jako by se to ještě nestalo. Vzpomínáš si, jak jsem šla na návštěvu do té školy v Coventry a všichni tam byli moc mladí a nikdo mě nepoznával? Bylo to tak ponižující. Mysleli si, že jsem manželka Santy Clause.“

„Už jsem ti to přece vysvětloval: tahle skupinka dětí má kolem dvanácti, třinácti let a všichni jsou absolutně nadšení fanoušci seriálu *Prostor & čas*.“

„Ten jsem dotočila před deseti lety,“ namítla Sofia.

„Tak dávno to zase nebylo, ne?“

„Je mi sice sedmdesát osm, ale senilní krucinál zatím nejsem, víme? Pamatuju si to, jako by to bylo včera, protože to bylo naposledy, kdy jsi mi sehnal práci v pořadu, který dávali v televizi v hlavním vysílacím čase. Na to se těžko zapomíná, nemyslíš?“

Přestože si ten scénář přečetla snad desetkrát, ani při točení Sofia netušila, jaký je vlastně děj tohoto nesmyslně populárního sci-fi seriálu. Jenom pochopila – zatímco stála před zelenou stěnou a prchala před kameramanem, který v ruce držel hůl s tenisovým míčkem, nabodnutým na špici –, že v postprodukci na jeho místo přijde hlava jakéhosi mimozemšťana. Sofia výsledek nikdy neviděla. Zřídka sledovala vlastní práci, zejména s přibývajícimi roky. Netěšilo ji pozorovat, jak stárne.

V poslední době pracovala dost sporadicky a role, které jí nabízel, byly čím dál tím mizernější. Rozhodla se hrát v několika studentských projektech bez nároku na honorář a hrála v oceňovaných inscenacích *Macbetha* a *Zimní pohádky*, s nimiž hostovala po celé zemi. Nabídli jí obrovskou sumu peněz a možnost hrát ve dvou nekonečných seriálech, jenomže ona odmítala představovat role babyček v kostýmech z charitativního obchodu s nepatrnou vrstvou make-upu a bez váhání obě nabídky poslala k ledu.

Místo toho si nechala na jedné klinice v Harley Street upravit bradu a prsa, což jí trochu zvedlo sebevědomí. Vrásky na hřbetu ruky tak byly to jediné, co prozrazovalo její skutečný věk.

„Proboha, Oscare, cos to sežral?“ otočila se na spícího německého špice, který ležel na sedadle vedle ní, a snažila se máváním zahnat puch. Pes pootevřel jedno oko, přitiskl se jí ještě blíže ke stehnu a zase ho zavřel.

Sofia otevřela drahou kabelku značky Chanel a vytáhla zrcátko. Na rty si nanasla další vrstvu značkové, sytě červené rtěnky a s ne-libostí si prohlédla zvrásněnou kůži nad horním rtem. Přimhouřila oči. Měla je šedé, ale jako by v průběhu let nějak vybledly a zemdlely. Nesmí zapomenout požádat Rupertova asistenta, aby prozkoumal možnosti, jakým lékařským zákrokem je může nechat zbavit mléčného nádechu. S tou maskou, kterou nosila – upravené lícní kosti, uměle zahuštěné vlasy, implantáty v prsou – ji napadlo, jestli to jediné, co zbylo z původní Sofie Bradburyové, nejsou její ambice.

„Máš pro mě nějaké nové scénáře?“ zeptala se Ruperta.

„Dorazily dva, ale podle mě to není nic pro tebe.“

„A nezdá se ti, že to bych měla posoudit spíš já?“

„Tak fajn. V prvním bys hrála stárnoucí prostitutku s rakovinou v konečném stádiu v jednom seriálu z nemocničního prostředí a ve druhém bys vystupovala v klipu jedné dívčí kapely a představovala bys ducha.“

„Pro Kristovy rány,“ povzdechla si Sofia. „Takže buď po mně chtějí, abych ležela na smrtelné posteli s roztaženými nohama, nebo mě rovnou nechají vrátit se ze záhrobí. Někdy si říkám, k čemu je to sakra všechno dobré.“

„Posílám ti anotace do auta. Můžeš si je přečíst cestou.“

Sofia protočila panenky, ale na displeji, který se vmžiku dokázal proměnit v širokoúhlou obrazovku nebo monitor, už se objevily popisy obou postav. Stačilo, aby si přečetla několik prvních řádků u obou z nich, a okamžitě je zavrhla.

Nešlo o peníze, těch měla dost. Toužila po obdivu a uznání. A každoroční účast na sjezdu fanoušků sci-fi ani návštěva televizních talk-show jí pochopitelně nestačily. Britská akademie filmového

a televizního umění jí zatím nenabídla doživotní členství, přestože k němu měla našlápnuto už od sedmi let.

Vědí o tom? Ví BAFTA, co jsi provedla, a proto tě trestá? Nenáviděla ten hlas. Pronásledoval ji téměř čtyřicet let. Okamžitě ho vypudila z hlavy.

Sofia zabořila rozbolavělá záda do měkkého sedadla a stiskla tlačítko „Masáž“. Sedadlo se okamžitě rozvibrovalo. Z chladicí loketní opěrky vytáhla lahev brandy a nalila si další sklenku. To nejlepší na autonomních autech je fakt, že člověk může zároveň jet a pít, pomyslela si. A neporušuje přitom zákon. Prsty s dokonalou manikúrou přejela po drahé teletině na sedadlech, poklepala na obložení z ebenového dřeva a nohy zabořila do tlustého perského koberce z lamí vlny. Tím, že se vzdala řidiče, si mohla dovolit vůz Imperial GX70, nejdražší model autonomního auta na trhu. Neměla tušení, na jakém principu takové autonomní vozidlo funguje, a bylo jí to jedno – dokud se dostane včas z bodu A do bodu B, o čemž ji Rupert několikrát ujistil, na ničem jiném nezáleží.

„Ruperte?“ promluvila váhavě. „Jsi tam ještě?“

„Samozřejmě. Jak ti můžu pomoci?“

„Bude tam můj... bude... dorazí dnes i Patrick?“

„Ano, jeho diář je dál propojený s tvým. Řekl, že by se rád zúčastnil. Zamluvil jsem auto, které ho vyzvedne v golfovém klubu. Sejdete se v nemocnici.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu. Sofii bylo jasné, jaké potíže by spoluúčast jejího manžela na akci mohla způsobit. „Ozvu se později,“ řekla tiše, nečekala na odpověď a zavěsila. Aniž by si to uvědomovala, zatnula nehty do dlaně tak hluboko, že si málem rozřízla kůži.

„Dobré ráno, Sofie,“ ozval se mužský hlas, který nepoznávala.

Podívala se na palubní desku.

Předpokládala, že omylem zmáčkla nějaké tlačítko a přijala hovor. „Ruperte? Proč mluvíš tak divně?“

„To není Rupert,“ odvětil hlas. „A možná vás překvapí, až vám řeknu, že vůz, ve kterém jedete, už nemáte pod kontrolou.“

Sofia se zasmála. „Ten já nemám pod kontrolou nikdy, drahoušku. Na to já mám lidi, víme? Abych měla jistotu, že věci za mě budou mít pod kontrolou oni.“

„Jenomže já nejsem jeden z vašich lidí. A přesto ovládám směr, kterým se vydá vaše auto.“

„To je báječné. Mohl byste přestat hrát tuhle pitomou hru a dát mi Ruperta?“

„Rupert s tím nemá nic společného, Sofie. Ráno jsem naprogramoval váš vůz tak, aby vás odvezl na jiné místo, než na které jste měla v úmyslu jet. A za dvě a půl hodiny budete s největší pravděpodobností pod smrtí.“

Sofia si povzdechla. „Já jsem ten scénář četla, zlato. A na rovinu vám říkám, že odmítám hrát nějakou zasranou umírající kurvu v seriálu, který budou vysílat v sobotu v noci. Jsem Sofia Bradburyová a jsem toho názoru, že mám na víc. Mnohem víc.“

„Brzy se vám zase ozvu.“

A v autě znovu nastalo ticho.

„Haló? Haló?“

Sofia se podívala na mapu na displeji, a až když uviděla značky M25 a M1, pochopila, že opouští Londýn a míří někam na sever, a ne do nemocnice v Essexu.

„Ruperte?“ řekla. „Tak Ruperte! Co se to ksakru děje?“

Sofia najednou přimhouřila oči a naklonila hlavu na stranu. Na tváři se jí objevil zářivý úsměv. „Ruperte, ty liško podšitá, tys to dokázal, že jo? Tys mě do toho pořadu dostal.“

Když se posunula k okraji sedačky, ucítila bodnutí v zádech. Zamrkala a začala se rozhlížet kolem sebe. „Kam schovali kamery? Nebo používají jenom tu zabudovanou v palubní desce?“

Existovaly jenom tři televizní reality show, u kterých Sofia někdy zvažovala účast.

Jenomže Rupertova snaha sjednat schůzku s producenty narážela na nezáměr druhé strany. Na tanec prý Sofia nemá kondičku a na pobyt v peruánské džungli je stará. Zato *Celebrity navzdory osudu* je nová show, která rozvířila stojaté vody showbyznysu a všichni o ní mluví. A každý umělec, jehož kariéra pomalu, ale jistě stagnovala, by udělal cokoli, aby se do ní dostal.

V prvním díle pořadu vytrhli tvůrci bez varování deset známých tváří z jejich každodenního života, odvezli je na neznámé místo a přiměli je utkat se v několika fyzických i logických úkolech. A celý týden snímaly kamery každý jejich krok. Před rokem Sofia Bradburyová závistivě sledovala, že jednou z vyvolených je i Tracy Fentonová, její odvěká rivalka. Také ji tenkrát unesli, když cestovala autem, a její popularita od té doby stoupla natolik, že dostala role ve dvou předních televizních seriálech. A teď se zdálo, že si producenti pořadu *Celebrity navzdory osudu* vybrali i ji.

Radostí zařala pěsti – její comeback je na spadnutí. Cítila to. A ani nebude muset hrát stárnoucí babičky v pochybných telenovelech. Bude sama sebou, a přesto se každý večer po celý týden bude objevovat na televizních obrazovkách, monitorech, displejích a dalších zařízeních v mnoha domácnostech po celé zemi.

Sofia znovu vytáhla zrcátko z kabelky a ze všech úhlů zkontrolovala make-up. Tam, kde bylo potřeba, ho trochu oživila, upravila nebo uhladila. Pak si vzala další prášek proti bolesti a zapila ho nalitým panákem brandy.

„To je ono, Oscare,“ pronesla pyšně a pohladila ho po hlavě. „Maminka se vrací zpátky na vrchol. Jenom počkej a uvidíš.“

Sofia se zářivě usmívala a dívala se přímo do kamery. A poprvé po mnoha letech se nebála podívat se na vlastní podobiznu, která se objevila přes celý displej.

Čtvrtá kapitola

EncycloWorld

Hlavní stránka
Obsah
Hlavní zprávy
Namátkové články
Přispějte
Obchod

Interakce

Nápověda
Co je EncycloWorld
Komunita
Změny
Kontakty

Výročí svatby

Zdroj: EncycloWorld, volně dostupná encyklopedie

Historický původ **výročí svatby** sahá zpátky až do **Svaté říše římské**. Dary se v různých zemích liší, ale některé jsou pro většinu zemí stejné. Desetina: **cín, aluminium**.

Obsah [skrýt]

1. **Výročí svatby**
2. **Svatá říše římská**
3. **Cín**
4. **Aluminium**

SAM & HEIDI COLEOVI

„Víš jistě, že si vaši to datum poznačili a mají volno?“ zeptal se Sam.

„Pokud jde o její nabídky pohlídat nám děti, je tvoje matka dost nespolehlivá.“

„Ano, vím to jistě,“ odpověděla Heidi. „Uložila jsem ho do rodinného kalendáře, takže denně až do té doby bude dostávat upozornění. A co ty? Určitě už budeš zpátky z Lutonu?“

„Mhm. Měl bych být.“

„A kdy mi hodláš prozradit, cos přichystal?“

„Nic ti neprozradím. Říkal jsem ti přece, že to je tajemství.“

„Dobře víš, že tajemství nesnáším.“

„Většina žen je miluje.“

„Jenomže většina žen nepracuje u policie a v naší branži překvapení nevěstí nikdy nic dobrého.“

„Ale tohle bude výjimka. A pro jednu bys svému manželovi mohla věřit.“

Heidi se chtělo smát, ale ovládla se. Místo toho dokončila lakování nehtů a vzpomněla si na jeho snahu z loňského roku – večere v místní restauraci. Ryby. Tehdy byli dost na štíru s penězi, takže trpké zklamání dusila v sobě. Až o několik měsíců později přišla na to, proč taktak vycházeli, ale nechala si to pro sebe.

Na displeji palubní desky ověřila čas cesty – do cíle zbývalo dvacet minut. Potřebovala se něčím rozptýlit, aby nemusela myslet na to, co ji čeká. Nakonec se rozhodla, že si nalakuje nehty. Otevřela kabelku a vytáhla tři odstíny bílého a krémového laku.

„Který mám použít?“ zeptala se a ukázala je na kameru.

Díky kameře v Samově autě viděla, jak si je pozorně prohlédl. „Ten bílý,“ odpověděl a nacpal si do pusy další lžiči ovesné kaše z přenosné krabičky na jídlo. Heidi nesnášela, když musela jet ráno jeho autem – páchlo buď sladkou kaší, nebo opečenou slaninou.

„Který bílý?“ zeptala se znovu a viděla, jak Sam ostražitě zaváhal. Jako by vycítil, že to je zkouška.

„Ten nalevo.“

„Dobrá paměť. Ten jsem použila i na svatbu.“

„Jak bych na to mohl zapomenout?“

Heidi věděla, že její manžel lže, protože zalhala taky. Ten den měla na nehtech notně vybledlou růžovou. Poslední dobou ho stále

častěji zkoušela z těch nejnepodstatnějších maličkostí, jenom aby viděla, jak ochotně si bude vymýšlet.

„Tehle odstín mi pokaždé připomene, jak jsme seděly s Kim a Lisou v nehtovém studiu,“ pokračovala a přímo na místě si vymýšlela pokračování té historky. „Majitelka z nás šílela, protože jsme se pořád nemohly rozhodnout, kterou barvu zvolit. Kim mě dlouze přemlouvala, abych si vybrala slonovinou kost a sladila nehty se šaty, ale já jsem chtěla něco trochu zářivějšího.“

„A vybrala sis dobře. Vypadala jsi úchvatně.“

Heidi se pokoušela analyzovat jeho úsměv a tiše doufala, že je upřímný. Vzpomněla si, jak na ni čekal u oltáře, a jakmile varhaník začal hrát první tóny Wagnerova *Svatebního pochodu*, otočil se, a když ji uviděl, jako by nemohl uvěřit vlastním očím. I teď po tom všem by dala kdovíco za to, aby mohla znovu prožít tyhle pohádkové chvíle jejich vztahu, i kdyby to mělo být jen na prchavý okamžik.

„Vzpomínáš si, kde jsme byli na prvním rande?“ zeptala se Heidi.

„Samozřejmě, v rybí restauraci v Aldeburghu na hlavní.“

„Ne, to bylo až druhé.“

„První nepočítám, protože ten večer jsme se poprvé potkali.“

„To máš pravdu. Měli jste rozlučku se svobodou.“

„Bobův svědek nám objednal dva nepojízdné karavany v kempu, kde bydleli sami důchodci, a jediný klub ve městě zavíral v jedenáct. Pak jsem uviděl tebe a tvoje kamarádky, jak se vracíte do kempu. A pak už jenom vím, že jsme strávili noc popíjením prosecca a povídali jsme si, seděli jsme na pláži a sledovali východ slunce.“

Heidi zaplavil hřejivý pocit podobný tomu, když ji Sam poprvé políbil. Tehdy po rozpadu manželství jejich rodičů na žádné „spolu a šťastní navěky“ nevěřila. A už vůbec by ji nenapadlo, že by se mohla

tak rychle a bláznivě zamilovat. A hřejivý pocit byl ten tam. Než si začala lakovat druhou ruku, opatrně foukala na mokré nehty.

„Kdo by si byl tenkrát pomyslel, že jednoho dne oslavíme desáté výročí svatby?“ řekla.

„Já, protože až do té doby jsem nepotkal nikoho, s kým bych takhle souzněl. A proto bych tě už nikdy nepustil. A pokud si dobře vzpomínám, co kromě pilky na železo, kterou se dá odstranit řetěz, si máme navzájem koupit k výročí?“

„Něco cínového.“

„Takže když ti dárkově převážu hrst tenkých cínových obručí, mám splněno?“

„Zkus to a uvidíme, jak dlouho je z tebe budou na chirurgii vytažovat.“

„Cos to našla na tom moderním seznamu dáreků k výročí, který jsi vygooglovala?“

„Diamanty. Očividně zůstaly ženiným nejlepším přítelem.“

„A já jsem si myslel, že tvým nejlepším přítelem jsem já.“

Taky že jsi byl, pomyslí si Heide. Svého času jsi pro mě znamenal všechno na světě.

Sledovala, jak si Sam očistil brýle do kravaty. Když se seznámili, nenosil je, ale tehdy neměl stříbrem prokvetlé vlasy ani vousy, a když se smál, nekrabatila se mu kůže kolem očí. Napadlo ji, jestli na ní pozoruje projevy stárnutí stejně, jako je pozoruje ona na něm. Možná právě tím to všechno začalo. A mohly za to geny. Její tělo pro něj nebylo ani zdaleka tak přitažlivé jako tenkrát, když se do sebe zamilovali.

Ale copak nebyla i tohle součástí manželství? Nešlo přece o obřad, velká gesta ani o výročí. Podstatné bylo stát při tom druhém

v dobrém i zlém, zestárnout s ním a milovat ho navzdory všem jeho chybám. *Dokud nás smrt nerozdělí*, říkala si v duchu.

Heidi napadalo, co asi vidí ostatní, když se na ni podívají. Ona si pořád připadala jako ta jednadvacetiletá holka, co má celý život před sebou. Ve skutečnosti byla čtyřicetiletá máma dvou dětí, jejíž kdysi hustá blond kštice ztrácela glanc, zuby by potřebovaly vybělit a pleť na spodní čelisti přicházela o pružnost. A jak ji gravitace táhla dolů, stahovala s sebou i její pihy. A z kdysi roztomilých hnědých teček se stávaly rozteklé zahnědlé skvrny. Ale nejen její vzhled se za ty roky změnil. I povahově se dost zatvrdila. Kvůli práci jí připadalo pořád obtížnější vidět v lidech jenom to dobré. A taky zapomněla plakat – ať už smutkem, nebo štěstím. Někdy jí připadalo, jako by byla z kamene. Rozbijte venkovní slupku a narazíte na skálu.

„Nestýská se ti někdy po minulosti?“ zeptala se Heide nečekaně.

„Po jaké minulosti?“

„Když jsme mohli klidně pít a kouřit a zajít si, kam nás napadlo? Nebo jsme si vyrazili na cestu po Evropě a nemuseli jsme si dělat starosti s dětmi?“

„Někdy, třeba když dostaly před Vánoci střevní chřipku a v domě to páchlo jako na veřejných záchodcích v nonstopu. Ale celkově? Ani ne. Tahle dobrodružná cesta, na kterou jsme se vydali, je s nimi mnohem zábavnější.“

„Kdyby se nám podařilo sehnat něco levného, měli bychom je v srpnu vzít na pár dní do jižní Francie. Sbalíme jenom to nejnnutnější, naprogramujeme adresu, prospíme noc a auto nás tam mezitím doveze. Ráno můžeme být v Lyonu.“

Heidi přesně věděla, co jí na to Sam řekne. „Uvidíme,“ odpověděl. U všech výletů do zahraničí se mělo teprve „vidět“ – takhle jí

odpovídal většinu času, co byli spolu. Každé druhé Vánoce navštěvoval Sam svoji matku v Algarve, ale pokaždé za ní chtěl jet sám.

„Připomeň mi, kam že mě to bereš na výročí naší svatby?“ zeptala se.

„Pro Kristovy rány, jestli to nutně potřebuješ vědět, tak já ti to teda řeknu. Ale potom nebreč, že jsem ti zkazil překvapení.“

„Tak do toho. Povídej.“

„Dobře, fajn. Pronajal jsem nám na víkend karavan v Aldeburghu a měl jsem v plánu hodně brzký ranní piknik, abychom znovu prožili totéž jako na úplném začátku – východ slunce.“

„To zní skvěle,“ odpověděla Heidi, ale nemyslela to tak. Samovi to muselo připadat jako hezké a romantické gesto. „Je to báječný nápad.“

„Taky jsem si říkal,“ opáčil Sam. „Jenomže pak jsem si vzpomněl, jak se mojí ženě protáhl obličej, když jsem ji vzal do hospody. A tak jsem místo toho koupil lístky na muzikál na West Endu, zamluvil stůl v nóbl restauraci s eňo ňuňo jídlem a objednal jsem nám noc v hotelu Covent Garden.“

Heidi bylo jasné, že tohle se nikdy nestane, ale nekazila hru. „Vážně? A můžeme si to dovolit? James pojede co nevidět na lyžák...“

„Ano, můžeme,“ skočil jí Sam do řeči. Heidi v jeho hlase uslyšela stopy podráždění. Nelíbilo se mu, že o něm pochybuje. „Už nějakou dobu jsem odkládal peníze stranou, abych na to měl.“

Heidi otevřela pusou, aby ještě něco řekla, ale rozmyslela si to. Místo toho ukázala na kameru čerstvě nalakované nehty. „Co na ně říkáš?“ zeptala se, ale než Sam stačil odpovědět, obrazovka zčernala. „Same? Hovor se přerušil?“

Sam praštil do palubní desky svého vozu o několik kilometrů za ní, aby displej přiměl znovu naskočit. Právě doplácel na to, že

prozatím ignoroval upomínky systému, aby vůz odvezl na pravidelnou půlroční technickou kontrolu, aktualizaci softwaru a diagnostiku problémů. Zatím na prohlídku neobjednal ani manželčin vůz, ale o tom vědět nemusela. Bylo toho víc, o čem nemusela vědět.

„Pořád tě slyším,“ odpověděl.

„Co se stalo?“

„Asi nějaký výpadek wifi.“

„Tak proč se moje navigace sama přeprogramovává a systém nastavuje jinou trasu?“

Sam položil prázdnou krabičku od ovesné kaše na vedlejší sedadlo. „Někdy to dělá, ne? Když je na silnici před tebou nějaký problém, třeba když dojde k nehodě.“ Sam se podíval na displej. „Počkat, moje auto dělá totéž. Co to sakra..., kam nás to veze...?“

Sam neměl možnost dokončit větu, protože hlas, který se ozval z reproduktoru, nepatřil ani jednomu z nich.

Pátá kapitola

TVNews.co.uk

Zprávy: 7:05

Leicestershireská policie zatkla 12 osob v souvislosti s obchodem s lidmi, nucenými pracemi pod pohrůžkou a moderním otroctvím.

Policie v ranních hodinách vtrhla na dva firemní pozemky v Leicesteru a do tří soukromých bytů v Rugby. Dnes v odpoledních hodinách půjdou k soudu tři lidé – dva muži a jedna žena. Devět dalších policie zatím vyslýchá.

SHABANA KHARTRIOVÁ

„Já to zvládnu, já to zvládnu, já to zvládnu...“

Shabana si mantru šeptem opakovala sama pro sebe. Seděla v autě a za sebou nechávala domov, v němž strávila dvacet let. *Tohle je ono*, napadlo ji. Nemožné se stalo skutkem.

Uplynula teprve půlhodina od chvíle, kdy na dveře jejich rodinného domu zabušil její syn Reyansh a žádal ji, aby ho vyslechla. Byla nadšená, že ho vidí, ale okamžitě se začala strachovat, jestli se něco neděje.

„Co tady děláš?“ opakovala pořád dokola, držela jeho tvář v dlaních a pohledem přelétala od prvorozeného syna k okolním domům a ujišťovala se, že nikdo nevychází ven. Reyansh nemohl popadnout dech. „Víš přece, že sem nesmíš chodit,“ dodala Shabana. „Není to bezpečné.“